

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/5/2017
Identifikačné číslo spisu: 3113012170
Dátum vydania rozhodnutia: 27.02.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Paluda
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:3113012170.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Františka Moznera a JUDr. Dany Wänkeovej v trestnej veci obvineného M. H., pre zločin týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 2 písm. d) Tr. zák., vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 2T/134/2013, na neverejnom zasadnutí dňa 27. februára 2017 v Bratislave, o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 3. marca 2016, sp. zn. 2To/89/2015, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného M. H. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín z 9. apríla 2015, č. k. 2T/134/2013-278 bol obvinený M. H. uznaný vinným zo zločinu týrania blízkej a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 2 písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák. v bode 1) a prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2 Tr. zák. v bode 2) na tom skutkovom základe, že

1/ v období od mesiaca september 2010 do mesiaca september 2012 vrátane, spôsobil svojou manželke I. H., trvale bytom M. XXXX/XB, U. v mieste ich spoločného trvalého bydliska a neskôr aj v mieste prechodného pobytu na adrese G. X, U., psychické utrpenie tým spôsobom, že na ňu vulgárne kričal, vulgárne jej nadával, ponižoval ju, citovo ju vydieral, v noci ju bezdôvodne budil, sledoval ju a v jej mobilnom telefóne jej prezeral SMS správy a telefónne hovory, čím svojim konaním sa u I. H. prejavil a ešte stále prejavuje tzv. syndróm týranej ženy,

2/ ako otec I. H., nar. XX. B. XXXX a M. H., nar. XX. G. XXXX, je povinný v zmysle § 62 Zákona o rodine a následne na základe uznesenia Okresného súdu Trenčín, číslo 31P/283/2012-29 zo dňa 10. októbra 2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 06. novembra 2012, ktorým sa nariadilo predbežné opatrenie, prispievať na výživné mesačne na I. sumou 40,- Eur mesačne a na M. sumou 30,- Eur mesačne a to vždy do 15. dňa v mesiaci vopred do rúk matky I. H., trvale bytom U., M. XXXX/XB a ďalej na základe rozsudku Okresného súdu Trenčín, číslo 31P/283/2012-87, zo dňa 10. decembra 2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 06. marca 2014 a to v spojení s rozsudkom Krajského súdu Trenčín,

číslo 5CoP/3/2014, zo dňa 19. februára 2014, je povinný prispievať na I. sumou 90,- Eur mesačne a na M. sumou 70,-Eur mesačne a to vždy do 15. dňa v mesiaci vopred do rúk matky I. H., nar. XX. T. XXXX, trvale bytom U., M. XXXX/XB, pričom ako povinný si neplní riadne vyživovaciu povinnosť na obe deti za obdobie od decembra 2013 až do súčasnej doby (máj 2014 vrátane), pričom v mesiaci február uhradil sumu 70,- Eur a v mesiaci marec uhradil sumu 70,- Eur, čím mu vznikol dlh na riadnom výživnom v sume spolu 620,- Eur, v sledovanom období povinný nebol vedený ako uchádzač o zamestnanie na Úrade práce, soc. vecí a rodiny Trenčín, nie je posudzovaný ako osoba v hmotnej núdzi, v stíhanom období bol zamestnaný v spoločnosti C. s. r. o., T. a od 20. decembra 2013 do 24. februára 2014 v spoločnosti

K. s. r. o., T. S., kde pri nástupe do zamestnania nenahlásil vyživovaciu povinnosť a pracovný pomer v spoločnosti K. s. r. o. bol ukončený z dôvodu opakovaného porušenia pracovných predpisov, a do dňa hlavného pojednávania mu vznikol dlh na výživnom 3.830,- Eur.

Za to obvinenému uložil podľa § 208 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák., podľa § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 8 Tr. zák., podľa § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. súd obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Na základe odvolania obvineného M. H. (smerujúcemu proti výroku o vine v bode 1/ a výroku a treste) a prokurátora (smerujúceho proti výroku o treste) proti vyššie uvedenému rozsudku Okresného súdu Trenčín, Krajský súd v Trenčíne rozsudkom zo dňa 03. marca 2016, sp. zn. 2To/89/2015 rozhodol tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. uložil obvinenému podľa § 208 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2015 s použitím § 36 písm. j) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 42 ods. 1 Tr. zák. s poukazom na § 41 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. súd obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Súčasne podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil výrok o treste, ktorý bol obvinenému uložený trestným rozkazom Okresného súdu Galanta, sp. zn. 2T/12/2015, zo dňa 12. marca 2015, právoplatným dňa 28. marca 2015, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 319 Tr. por. krajský súd odvolanie prokurátora zamietol ako nedôvodné.

Proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, ktorý bol obvinenému M. H. a jeho obhajcovi doručený 24. mája 2016 podal obvinený prostredníctvom zvoleného obhajcu 14. septembra 2016 dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a i) Tr. por.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. odôvodnil tým, že nebol vypočutý ním navrhnutý svedok a súd nevzal do úvahy správu neziskovej organizácie B., n. o. a krajský súd sa nevyporiadal s námietkou obvineného, že z rozsudku súdu prvého stupňa nie je absolútne zrejmé, o akej obžalobe a akej prokuratúry prvostupňový súd rozhodoval, nakoľko došlo k spojeniu dvoch trestných vecí na spoločné konanie s tým, že uvedené skutočnosti musia byť minimálne v odôvodnení rozsudku uvedené. Namietal tiež, že skutková veta obžaloby, ktorú v plnom rozsahu prevzal prvostupňový súd do odsudzujúceho rozsudku, je absolútne nedostatočná a nie je zrejmé, akého skutku sa mal odsúdený dopustiť v mesiaci september 2010, keď tento dátum vyplýva len z výsluchu poškodenej, kedy sa mali začať problémy v rodine. Súdna prax vyžaduje presnú časovú definíciu spáchaného skutku ohraničenú preukázaným spáchaním trestného činu. Súd sa nezaoberal preukázanou skutočnosťou, že v roku 2011 si osvojil syna poškodenej, pričom z vyjadrení poškodenej učiných v konaní o osvojení vyplýva, že nemohlo

dochádzať ku konaniu zo strany obvineného opisovaného v odsudzujúcom rozsudku. Pre obvineného je nepochopiteľné, z akého dôvodu súd odmietol vykonať výsluch I. I., ktorý vypovedal v prípravnom konaní, nie na hlavnom pojednávaní. Krajský súd prejednikoval a predpokladal výpoveď tretej osoby, čo je nezlučiteľné s princípmi právneho štátu. Obvinený ďalej namieta vysporiadanie sa súdu prvého stupňa s dôkazom - Záverečnou správou akreditovaného subjektu B. n. o., ako aj konštatovanie krajského súdu, že okresný súd túto správu do úvahy vzal, keď okresný súd túto skutočnosť v odôvodnení napadnutého rozsudku výslovne neuviedol.

Obvinený ďalej v dovolaní poukázal na to, že súd na hlavnom pojednávaní nevypočul znalca PhDr. C. D., ktorý vypracoval posudok, napriek tomu, že obvinený žiadal jeho osobné vypočutie, čo mu však bolo zamietnuté a teda záver o vine bol vyvodенý len na základe výpovedí poškodenej a jej rodinných príslušníkov.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. obvinený odôvodnil tým, že predchádzajúci obhajca vo svojom návrhu na vykonanie dôkazov zo dňa 7. mája 2014, rozsiahlo spochybňuje spôsobilosť znalca vypracovať znalecký posudok, a to z dôvodov nezapisania v zozname znalcov ku dňu vypracovania znaleckého posudku, ako aj z dôvodu zdravotnej indispozície znalca, pričom tejto skutočnosti sa žiaden súd nevenoval a odsúdený má za to, že tento dôkaz nebol získaný zákonným spôsobom, znalecký posudok bol podaný neoprávnenou osobou a prihliadnutím na jeho závery bol porušený zákon v neprospech obvineného.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. obvinený M. H. odôvodnil v podstate tým, že z rozsudku nie je zrejmé, akého skutku sa mal dopustiť v mesiaci september 2010, keď tento dátum vyplýva len z výsluchu poškodenej, kedy sa mali začať problémy v rodine, tieto však ani poškodenej neoznačila ako konanie obvineného naplňajúce skutkovú podstatu trestného činu kladeného mu za vinu, pričom skutková veta v bode 1) je tak všeobecná, že z nej nie je zrejmé, či obvinený naplnil skutkovú podstatu trestného činu alebo len priestupku.

Na základe týchto dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 3. marca 2016, sp. zn. 2To/89/2015, bol porušený zákon, a to v neprospech obvineného, podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a okresného súdu vo výroku o treste a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. prikázal okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor príslušnej prokuratúry s tým, že v zmysle konštantnej judikatúry najvyššieho súdu, dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., predpokladá nie akékoľvek porušenie práva na obhajobu, ale len tie prípady, kedy toto právo obvineného bolo porušené zásadným spôsobom a skutočnosť, že nedošlo v rámci súdneho konania k výsluchu svedka, výsluch ktorého obvinený navrhoval, nie je porušením práva na obhajobu a už vôbec sa nejedná o zásadné porušenie práva na obhajobu, rovnako tak ďalšie skutočnosti obvineným uvádzané. Poukázal tiež na to, že znalecký posudok je len jedným z dôkazov, ktorý nemá žiadnu nadradenú hodnotu nad inými zabezpečenými dôkazmi a podlieha, tak ako všetky dôkazy, ich prevereniu, zhodnoteniu v komparácii s dôkaznou hodnotou iných vecných i listinných dôkazov. Zabezpečené ďalšie dôkazy majú vplyv na závery znaleckého posudku PhDr. C. D. a tieto potvrdili skutočnosti týkajúce sa týrania svedkyne poškodenej. K dôvodom dovolania, týkajúcim sa nesprávneho právneho posúdenia zisteného skutkového stavu prokurátor uviedol, že ustálená judikatúra ani Trestný zákon nehovorí výslovne aká dlhá doba ponížujúceho a pohrdavého správania sa voči druhej osobe je potrebná na to, aby takéto spoločnosťou neakceptovateľné správanie vyvolalo u poškodenej osoby stav, kedy pociťuje takéto konanie ako príkorie, ktorý je následne objektivizovaný vyjadrením znalca z odboru psychológie. Všetky argumenty uvádzané odsúdeným v jeho dovolaní v predmetnej trestnej veci, a teda aj jednotlivé vyselektované dôvody pre možné podanie dovolania, sú v skutočnosti iba snahou o revíziu skutkového stavu, teda sú latentným vyjadrením nespokojnosti odsúdeného so skutkovými zisteniami, s ktorými sa na podklade vykonaného dokazovania stotožnil tak prvostupňový súd, ako aj súd odvolací.

Navrhol, aby dovolací súd dovolanie odsúdeného M. H., v zmysle ustanovenia § 382 písm. c) Tr. por. pre nesplnenie dôvodov dovolania podľa § 371 Tr. por., odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h) Tr. por.), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), osobou oprávnenou na jeho podanie (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Tr. por.), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Tr. por.). Je pritom zrejmé, že dovolanie smerovalo len proti časti rozsudku týkajúceho sa uznania viny v bode 1/.

Najvyšší súd následne na neverejnom zasadnutí podľa § 381 Tr. por. zistil, že dovolanie podané obvineným M. H. nie je dôvodné, a preto ho podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. sa chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Dovolací súd vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu obvineného uplatnenému podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. uvádza, že obvinený vo svojom dovolaní poukazuje na porušenie zákona, teda že bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu, avšak skutočnosti, ktoré uvádza, obsahovo podstatu definovanú predmetným ustanovením nenapĺňajú. Obvinený poukazuje na nevypočutie ním navrhnutého svedka, nevzatie do úvahy správy neziskovej organizácie, nevypočutie znalca na hlavnom pojednávaní, ako aj neodôvodnenie spojenia jeho trestných vecí na spoločné konanie, či znenie skutkovej vety a v konečnom dôsledku namieta hodnotenie vykonaných dôkazov, čo vecne nezodpovedá porušeniu práva na obhajobu. Rovnako tak tento dovolací dôvod nenapĺňa skutočnosť, že nebolo vyhovené všetkým návrhom obvineného na vykonanie dokazovania. Rovnako tak nemôže uvedený dovolací dôvod zahŕňať skutočnosť, že súd v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol, že došlo k spojeniu vecí, keďže táto skutočnosť vyplýva zo spisu, obsahom ktorého je uznesenie o spojení vecí, ktoré je aj riadne odôvodnené. Pokiaľ ide o správu neziskovej organizácie B. n. o., je zrejmé, že túto súdy brali do úvahy práve pri ukladaní trestu obvinenému, ktorému bol v konečnom dôsledku ukladaný trest pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby podľa § 39 Tr. zák. a odvolací súd na to vo svojom rozhodnutí poukázal.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., tento sa úspešne uplatní v prípadoch, keď rozhodnutie súdu je založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané, resp. neboli vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch získaných nezákonne, musí byť z obsahu spisového materiálu zrejmá a nemožno ju vyvodzovať na základe toho, že by sa mali inak vyhodnocovať existujúce už vykonané dôkazy. Dovolací dôvod v tomto prípade nemožno vyvodzovať ani zo skutočnosti, že súd nevykonal všetky dôkazy, ktoré navrhol obvinený, prípadne že vykonané dôkazy nevyhodnotil podľa jeho predstáv. Obvinený poukazuje na to, že v priebehu konania bola spochybnená spôsobilosť znalca PhDr. C. D. vypracovať znalecký posudok, a to z dôvodu nezapisania v zozname znalcov ku dňu vypracovania znaleckého posudku (22. decembra 2012), ako aj z dôvodu jeho zdravotnej indispozície.

Znalec PhDr. C. D. bol zapísaný v zozname znalcov, tlmočníkov a prekladateľov, v odbore: Psychológia, odvetvie: Klinická psychológia dospelých od 8. decembra 1993 a vyčiarknutý bol ku dňu 17. októbra 2015. Preto tvrdenie obvineného nie je správne. Je pravdou, že zo spisu vyplynula skutočnosť, že znalec PhDr. C. D. nemohol byť z dôvodu zlého zdravotného stavu a dlhodobej pracovnej neschopnosti z dôvodu operácie chrbtice, na hlavnom pojednávaní vypočutý a znalecký posudok bol prečítaný so súhlasom prokurátora a obvineného v súlade s § 268 ods. 2 Tr. por. Zo spisu nevyplynuli také pochybnosti o zdravotnej spôsobilosti znalca, ktoré by mohli mať vplyv na správnosť znaleckého posudku a len nesúhlas s jeho závermi nie je dôvodom nezákonnosti tohto dôkazu.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod uvedený obvineným v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., dovolací súd hodnotí skutkový stav pri rozhodovaní o dovolaní len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Z tohto pohľadu hodnotí aj skutočnosť, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v tzv. skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu. Uvedený dovolací dôvod pripúšťa iba právne námietky vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižších stupňov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní, ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť, bol podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu uvedenú v osobitnej časti Trestného zákona. Len opačný prípad, nesprávna subsumpcia (podradenosť), odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených ako dovolacie dôvody v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až písm. n) Tr. por. Neslúži k revízii skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa. Správnosť a úplnosť skutkových zistení dovolací súd nemôže posudzovať, pretože nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Nie je možné, sa s poukazom na dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je rozhodnutie založené. Dovolací súd môže posudzovať len to, či súdy na zistený skutkový stav, ktorý je v dovolacom konaní daný a nemenný, aplikovali správne ustanovenia trestného zákona. So zreteľom na uvedené, obvinený nie je oprávnený podať dovolanie pre nesprávne alebo neúplné skutkové zistenia, a navyše skutok tak, ako bol ustálený oboma súdmi nepripúšťa inú právnu kvalifikáciu, než ktorá bola použitá, t. j. zločin týrania blízkej osoby a zverenej osoby podľa § 208 ods. 1 písm. a), písm. b), ods. 2 písm. d) Tr. zák. s použitím § 138 písm. b) Tr. zák. Skutková veta je dostatočne určitá a vyplýva z vykonaného dokazovania, rovnako ako závažnejší spôsob konania obvineného - páchanie tohto trestného činu po dlhší čas - teda v priebehu 2 rokov, čo v prípade trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby neznamená, že musí psychické či fyzické násilie, ponižujúce či iné konanie vyvíjať denne. Postačuje aj opakovanie sa v určitej forme v rámci časového obdobia tak, aby jednotlivé čiastkové útoky neboli oddelené príliš dlhým časovým úsekom, čo by malo vplyv na subjektívne vnímanie poškodenej. Skutočnosť uvádzaná obvineným v dovolaní preto nie sú spôsobilé naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., pretože jeho dovolanie spočíva na inom hodnotení dôkazov a na inom skutkovom stave, než ktorý bol zistený okresným i krajským súdom v prerokúvanej veci.

Vzhľadom na vyššie uvedené, nakoľko obvinený skutočnosťami, ktoré uviedol vo svojom dovolaní, nenaplnil ani jeden z ním uvádzaných dovolacích dôvodov v zmysle ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.